

Arrest

**nr. 66 370 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, beiden van Nigeriaanse nationaliteit, op 30 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 30 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster treedt op 22 mei 2008 te Madrid in het huwelijk met de heer I.L. van Belgische nationaliteit.

Op 19 juni 2008 dient verzoekster een aanvraag in voor bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 11 december 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 24 november 2010 wordt voor verzoeksters minderjarige dochter een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie ingediend, als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 6 januari 2011 wordt een negatief samenwoonstverslag opgesteld.

Op 30 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 31 mei 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van O.N.E. (...), geboren te A.E.G.M. (...), op 01.08.2001 en van Nigeriaanse nationaliteit.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer met de burger van de Unie die vervoegd werd.

Uit de gegevens van het rijksregister en het samenwoonstverslag dd 06.01.2011 blijkt dat betrokkene niet meer samenwoont met de echtgenoot van haar moeder, in functie van wie de aanvraag gezinshereniging gebeurde.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet meer aan de gestelde voorwaarde in artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel, eerste onderdeel, voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel. In een tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“1 .Schending van beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, de plicht tot gedegen feitenfinding, het redelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel.

Zorgvuldigheidsplicht

De beslissing van verweerster dateert van 30 mei 2011, dus meer dan twee jaar na datum van het toekennen van een verblijfskaart aan verzoekster en haar dochtertje als familielid van een burger van de EU (met name op 24 november 2008). (Stuk 4)

Verwerende partij gaat voorbij aan de essentie van de procedure gezinshereniging die juist voorziet in een graduele verblijfsprocedure waarbij conform artikel 42 ter Vw gedurende twee jaar een verblijfsrecht onder voorwaarden wordt toegekend en verwerende partij de mogelijkheid heeft om tijdens deze periode de naleving hiervan te controleren. In die periode kan slechts in één van de limitatieve opgesomde gevallen in artikel 42 ter § 1 Vreemdelingenwet kan door verwerende partij een eind gesteld worden aan het gewoon verblijfsrecht van de betrokkene.

In casu werd noch door de gemeente noch door DVZ enige vorm van onderzoek naar het naleven van de concrete voorwaarden verricht. niettegenstaande de heer I. (...) ingevolge het toekennen aan verzoekster van dringende en voorlopige maatregelen door de Vrederechter te Leuven bij vonnis van 27 augustus 2009 van ambtswege geschrapd werd op 26 februari 2010 in de gemeente. (Stuk 10).

Tijdens het derde jaar van het gewone verblijfsrecht, kan verwerende partij enkel een einde maken aan het verblijf op basis van een van de bovenvermelde redenen wanneer er elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie. In casu dateert de beslissing van verwerende partij van ruim twee en half jaar na het toekennen van het verblijfsrecht. Niettemin laat verwerende partij na om enig element op te werpen dat wijst op een mogelijke schijnsituatie. De motivering blijft beperkt tot “het ontbreken van gezamenlijke vestiging met de echtgenoot van haar (N.O.) moeder”.

In casu is op onmiskerbare wijze sprake van onzorgvuldig dossierbeheer door DVZ nu de overheid is gebonden om op een ernstige en zorgvuldige wijze een onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag. Overeenkomstig de ‘formele zorgvuldigheid’ dient de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voor te bereiden en uit te voeren; een zorgvuldigheidsplicht die in casu door verwerende partij geenszins nagekomen werd;

Redelijkheidbeginsel

Er bestaat een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoekster veroorzaakt en deze voor de overheid die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om het dossier te verifiëren op zijn volledigheid

Rechtzekerheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel stelt voorop dat interne rechtsregels dermate nauwkeurig moeten zijn dat de rechtshorige voor zichzelf de rechtsgevolgen van bepaalde handelingen kan inschatten, teneinde hem toe te laten er zijn gedrag op af te stemmen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat deze de regels en de vaststaande politiek terzake naleven ; dat zulks eveneens inhoudt dat de administratie gehouden is de door haar opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger te honoreren;

Dat in casu de handelwijze van verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel aantast nu zij nà het nemen van een beslissing ten gronde, haar beslissing herziet op grond van een criterium dat niet onder het toepassingsgebied van artikel 42 quater §1 van de wet van 15 december 1980 valt.

Nu het rechtszekerheidsbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt en een garantie biedt tegen overheidswillekeur in een democratische staat als België, maakt een schending hiervan meteen ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht uit.

De handelwijze van DVZ op dit punt is laakbaar en getuigt van een onbehoorlijk bestuur. Op grond van voorgaande elementen is de beslissing van verweerster geenszins naar recht verantwoord;

2. Schending van de materiële motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen volgens welk algemeen beginsel de overheid gehouden is om uitspraak te doen rekening houdend met alle elementen van de zaak en schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.

De wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelfde feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop de beslissing is gesteund. In casu is hieraan niet voldaan.

Immers, verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing de verkeerde rechtsgrond daar waar zij inroept dat artikel 42 quater §4,4° van de wet van 15 december 1980 geschonden werd. Het door verwerende partij ingeroepen artikel 42 quater §4,4° betreft niet de beweerde overtreden wetsbepaling dan wel de uitzonderingsbepaling die ironisch genoeg bepaalt dat er geen eind kan worden gesteld aan het verblijfsrecht op basis van het ontbreken van een gezamenlijke vestiging indien bij zonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen. Bijgevolg blijft verwerende partij manifest in gebreke in haar materiële motiveringsverplichting.

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

In casu is sprake van onzorgvuldig dossierbeheer door de Dienst Vreemdelingenzaken nu de overheid gebonden is om op een ernstige en zorgvuldige wijze een onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag. De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster haar minderjarige dochtertje is volstrekt onevenredig na evaluatie van alle elementen die in het dossier voorhanden waren; Het eerste middel van verzoekster is dan ook ernstig en gegrond;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist niet dat de bestreden beslissing de feitelijke motieven weergeeft en geeft zelf aan dat het verblijfsrecht werd beëindigd gezien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betoogt evenwel dat de motivering in rechte niet afdoende is, nu wordt verwezen naar artikel 42 quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en dit artikel niet de beweerde overtreden wetsbepaling betreft doch "ironisch genoeg" de uitzonderingsbepaling waarvan verzoekster in haar derde middel betoogt dat zij hiervoor in aanmerking komt.

De Raad merkt op dat het niet (of niet juist) vermelden van de juridische grondslag in een beslissing enkel tot de nietigverklaring kan leiden indien dit de verzoekende partij zou hebben geschaad. Te dezen blijkt niet dat dit het geval zou zijn. In tegendeel, luidens de bewoordingen in het verzoekschrift blijkt dat verzoekster duidelijk weet welke rechtsregel van toepassing is (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster betoogt verder dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden nu de bestreden beslissing dateert van 30 mei 2011 en aan haar en haar dochter reeds meer dan twee jaar eerder, met name op 24 november 2008 een verblijfskaart werd toegekend. Zij wijst erop dat artikel 42ter, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat gedurende de eerste twee jaar in een limitatief aantal gevallen een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht en dat verweerder de mogelijkheid heeft om tijdens deze periode de naleving hiervan te controleren. Verweerder heeft nagelaten deze controles te verrichten tijdens de eerste twee jaar. Verzoekster en haar dochter bevinden zich reeds in het derde jaar van het verblijfsrecht, zodat er elementen die wijzen op een schijnsituatie aanwezig dienen te zijn. Verweerder haalt geen schijnsituatie aan.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich *in casu* heeft vergist door te verwijzen naar artikel 42ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, nu dit artikel enkel van toepassing is voor familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, terwijl zowel verzoekster als haar dochter de Nigeriaanse nationaliteit bezitten. Evenwel stelt de Raad vast dat de principes van dit artikel dezelfde zijn als in artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat van toepassing is op familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. De Raad stelt ook vast dat verzoekster haar uiteenzetting herhaalt in haar derde middel waarbij zij (correct) naar artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet verwijst. Deze onderdelen van het verzoekschrift zullen dan ook verder worden onderzocht in de zin van een eventuele schending van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer met de burger van de Unie die vervoegd werd.

Uit de gegevens van het rijksregister en het samenwoonstverslag dd 06.01.2011 blijkt dat betrokkene niet meer samenwoont met de echtgenoot van haar moeder, in functie van wie de aanvraag gezinshereniging gebeurde.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet meer aan de gestelde voorwaarde in artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing het verblijfsrecht van verzoeksters dochter beëindigt op grond van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de Belgische onderdaan in functie van wie de vestigingsaanvraag is gedaan. Uit artikel 42quater, § 1 blijkt dat verzoekster terecht stelt dat enkel gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, het verblijfsrecht kan worden beëindigd louter op grond van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Uit de stukken van het administratief dossier en in de nota van verweerder blijkt dat verzoeksters minderjarige dochter pas op 24 november 2010 een aanvraag indiende voor het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van de Belgische echtgenoot van haar moeder. Uit de feitenuiteenzetting in het verzoekschrift blijkt overigens dat ingevolge een administratieve vergissing in Spanje haar dochter niet samen met haar kon worden ingeschreven en zij pas, nadat de geboorteakte op 17 november 2010 werd aangepast, vroeg om haar dochter te registreren. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag op

24 november 2010 plaats had. De gemeente heeft op die dag een bijlage 19ter opgesteld. De bestreden beslissing werd genomen op 30 mei 2011, zodat verzoeksters dochter sinds 6 maanden een verblijfsrecht had in België.

In casu stelt de Raad aldus vast dat verzoeksters dochter sedert 24 november 2010 in België verbleef als familielid van een burger van de Unie. Dit is de datum waarop voor haar een aanvraag werd ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, een bijlage 19ter werd opgesteld en zij werd ingeschreven te Leuven. Bijgevolg is de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, niet laattijdig genomen en kon er worden volstaan met de motivering dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, zonder elementen van een schijnsituatie aan te tonen.

Een schending van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De uiteenzetting van verzoekster aangaande het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel is eveneens gebaseerd op het feit dat de bestreden beslissing pas in het derde jaar van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie zou zijn genomen, zodat ook een schending van deze twee bepalingen om dezelfde redenen moet worden verworpen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de redelijke termijn en artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“Het laattijdig inroepen door verwerende partij van het ontbreken van zogenaamde gezamenlijke vestiging maakt een schending van de redelijke termijn uit nu verwerende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om het dossier op zijn volledigheid te controleren en verifiëren. In casu faalt verwerende partij op dit punt. Het feit dat verwerende partij dermate lang heeft gewacht om te oordelen, houdt een schending in van de redelijke termijn zoals vervat in artikel 6 EVRM.”

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de bespreking van het eerste middel reeds is gebleken dat verweerder de bestreden beslissing wel degelijk binnen de twee jaar, na het verkrijgen van het verblijfsrecht als familielid van een EU-onderdaan heeft genomen. Daarenboven wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens 5 oktober 2000, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). Ook de rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk, en zijn derhalve niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Verzoekster kan de schending van de rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM dan ook niet dienstig aanvoeren.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

*“In casu heeft verwerende partij nagelaten tijdig te een beslissing te nemen.
Artikel 42 quater § 1 VW omschrijft vijf limitatief omschreven gevallen waarin de minister of diens gemachtigde de mogelijkheid heeft om een einde te maken aan het verblijf van een familielid van een EU- burger of Belg tijdens de eerste twee jaar na het erkennen van het verblijfsrecht
Verwerende partij kan daarnaast -nog steeds conform artikel 42 quater §1 Vw - zowel tijdens de eerste twee jaar als tijdens het derde jaar, een einde maken aan het verblijf wanneer
-het familielid fraude heeft gepleegd dat van doorslaggevend belang was voor de erkenning van zijn verblijfsrecht
-het familielid een gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid. Een strafrechtelijke veroordeling vormt op zichzelf geen bewijs van een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid*

-het familielid een gevaar vormt voor de volksgezondheid. Alleen ziekten die worden vermeld in de bijlage van de Verblijfswet kunnen een weigering van binnenkomst of verblijf rechtvaardigen. Wanneer de ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied optreedt, kan dit geen reden meer vormen voor verwijdering van het grondgebied.

In casu is van voormelde gronden geenszins sprake.

Artikel 42quater 1 stipuleert daarnaast uitdrukkelijk dat in de loop van het derde jaar de motivering gebaseerd op één van de vijf limitatief vermelde gronden, waaronder het gebrek aan gezamenlijke vestiging, enkel volstaat indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

In casu wordt hiervan geen gewag gemaakt door verwerende partij.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de bewoordingen van de wettelijke bepaling "er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden", duidelijk aangeven dat de Minister geenszins verplicht is een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht te nemen wanneer één van de genoemde gevallen zich voordoet. Bovendien beschikt hij zo over voldoende tijd om zo nodig controles te laten uitvoeren naar de scenario's vermeld in artikel 42 quater §4 Vreemdelingenwet. Dus indien verwerende partij tijdig zou geoordeeld hebben, quod non, dan nog voorziet artikel 42quater §4,4° in een specifieke uitzonderingsgrond, het bestaan van bijzonder schrijnende situaties, die in geval van een gebrek aan gezamenlijke vestiging geen beëindiging van het verblijfsrecht meebrengt.

De toepassing van artikel 42 quater § 1 Vw kan dus niet gebeuren zonder inachtneming van §4 Daarenboven dient ook gewezen te worden op artikel 42 quater § 1, 5° Vw dat stelt dat de minister of zijn gemachtigde tijdens het onderzoek eveneens andere bijzondere omstandigheden in overweging kan nemen dan deze uitdrukkelijk opgenomen in §2 t/m4 Vw

In casu waren er aanwijzingen aanwezig waaruit kon worden afgeleid dat verzoekster haar kind zich in een schrijnende situatie bevond of mogelijks kon bevinden. Zo werden door verzoekster dringende en voorlopige maatregelen gevraagd en werd door de gemeente op 24 februari 2010 overgegaan tot schrapping van ambtswege van de heer I. (...). Op eenvoudig verzoek van verwerende partij daartoe, had verzoekster de situatie kunnen toelichten. Het feitenrelaas waaruit is gebleken dat verzoekster haar kind door haar eigen vader in de steek werd gelaten, bevestigt dit.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gaat evenwel volledig voorbij aan de concrete realiteit en negeert hiermee de concrete feitelijke omstandigheden die aan de basis liggen van negatieve woonstcontrole en de feitelijke scheiding van partijen. Los van de vraag of in beslissingen als deze niet steeds een reactie van de bestuurde bij de beslissing moet worden betrokken, moet een overheid zich verder inlichten wanneer zij niet over alle elementen beschikt die nodig zijn om een zorgvuldige beslissing te nemen. De zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verwerende partij reikt verder dan het nemen van een afgewogen beslissing op basis van de stukken die zij in handen heeft. Zij is ertoe gehouden zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Vooraleer te beslissen dient een bestuur bijgevolg volledig te zijn ingelicht over de belangrijke gegevens en kan slechts beslist worden na een behoorlijk onderzoek van de zaak. In haar arrest van 11 mei 2010 beklemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat van de gemachtigde van de Staatssecretaris die op eigen initiatief handelt, zoals in casu het geval is gebleken, mag verwacht worden "dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Dit houdt in dat verweerder niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42 quater maar tevens dient hij na te gaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen dient hij bijkomend onderzoek te verrichten". (R.v.V. nr 43. 220 van 11 mei 2010)

Op grond van voorgaand arrest komt de volledige bewijslast bij verwerende partij te liggen. In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris nagelaten onderzoek te doen naar de bijzondere omstandigheden hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals verzoekster terecht opwerpt in haar eerste middel. Uit voorgaande blijkt dat de handelwijze van verwerende partij een schending van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 impliceert. De beslissing van verwerende partij van 30 mei 2011, ter kennis gebracht op 31 mei 2011 dient dan ook vernietigd te worden."

2.6. De Raad wijst erop dat met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel aangaande het tijdig nemen van de bestreden beslissing, met name binnen de eerste twee jaar van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, integraal kan worden verwezen naar de bespreking onder het eerste middel. Hieruit is gebleken dat verweerder het verblijfsrecht wel degelijk binnen de twee jaar beëindigde.

2.7. Verzoekster betoogt in een tweede onderdeel dat in het geval de beslissing tijdig werd genomen er *in casu* aanwijzingen waren waaruit kon worden afgeleid dat haar dochter zich in een schrijnende situatie bevond of mogelijks kon bevinden. Verzoekster wijst hierbij op de specifieke uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Concreet wijst verzoekster op de dringende en voorlopige maatregelen die gevraagd werden en op het feit dat de gemeente op 24 februari 2010 overgegaan is tot de schrapping van ambtswege van de heer I. (...).

2.8. Verzoekster betoogt terecht dat de wet inderdaad voorziet in een aantal hypothesen waarin het verblijf niet mag worden beëindigd, ondanks dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verweerder beschikt hier echter over een grote discretionaire bevoegdheid aangaande de opportuniteit van het al dan niet beëindigen van het verblijf.

Artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Hieruit blijkt dat om te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet er aan drie voorwaarden moet worden voldaan. Ten eerste moet worden aangetoond dat men zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, ten tweede moet men aantonen dat men over voldoende bestaansmiddelen beschikt en ten derde moet men aantonen over een ziektekostenverzekering te beschikken.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster zich in haar uiteenzetting beperkt tot één van de drie voorwaarden. De voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet betreffen cumulatieve voorwaarden zodat verzoekster zelfs wanneer zij aantoont dat de beslissing geen rekening hield met het feit dat haar dochter zich mogelijks in een schrijnende situatie bevindt, niet aantoont dat de bestreden beslissing artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet schendt nu zij geen enkel bewijs bijbrengt dat haar dochter of haar moeder ook voldoet aan de overige twee voorwaarden, met name het beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering. Een schending van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad stelt evenwel vast dat de vestigingsaanvraag werd ingediend op 24 november 2010, in functie van de Belgische onderdaan. De gemeente heeft een bijlage 19ter opgesteld. De Belgische onderdaan, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, was op 26 februari 2010 ambtshalve afgevoerd uit de gemeenteregisters. De gemeente wist (of behoorde te weten) dat verzoekster geen vestiging meer kon aanvragen in functie van de Belgische onderdaan met toepassing van artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet. De aanvraag diende te gebeuren met toepassing van artikel 10 e.v. van de Vreemdelingenwet. Niets belet echter dat verzoekster voor haar dochter een nieuwe aanvraag indient met toepassing van artikel 10 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN